

DOWIAREK (1) *sb m*

N pl dowi(a)rkowie.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Człowiek łatwowierny: K temu łą [rńłodzieniaszkowie] wielcy dowiarkowie/ ábowiem z niedoítatku doówiátczenia w rzeczách/ wízyftko cokolwiek słyfzå wierzå być rzecz prawdziwą KwiatKsiqż C3.

Cf NIEDOWIAREK

KN